

razvijal svoj lastni slog in se je vedno bolj bližal idealni svobodi in naravni resnici. Kako daleč presega v tem oziru njegov zadnji umotvor prve slike, vidimo iz razločka med „Izpremenjenjem na gori“, ki je stalo ob Raffaelovi smrtni postelji, in pa n. pr. med našim „Kronanjem Marijinim“. In v tej zadnji dōbi je Raffael zasnoval našo tretjo sliko. Treba je le primerjati apostole v „Izpremenjenju“ s temi v našem tretjem „Kronanju“, in takoj se razvidi, da so si sorodni v obrazih, v kretanju, v razvrstitvi, a zadnji niso tako plemeniti, tako častitljivi in dovršeni. Raffaelovi učenci so pač podedovali po mojstru tehnično dovršenost, ni jim pa mogel vlititi svoje vstvarjajoče nadarjenosti.

Zato pa bolj odgovarja verskemu čutu mladostni umotvor Raffaelov, kjer še gleda

z otroško-naivnimi očmi nebeške prikazni, kakor z vsem bogatim znanjem zrele moške dōbe zasnovana slika, ki kaže žive človeške osebe v zemeljski svetlobi. Mladostna slika bolj povzdiguje, poznejša bolj imponira; prva išče bolj božje časti, druga pa bolj umetnikove slave.

Tako smo v glavnih potezah našli razlike teh treh slik in iz primerjanja dospeli do jasne sodbe. Bilo bi pač želeli, da bi naši domači umetniki pridno proučevali klasične slike slavnih mojstrov, se uglabljali v njihovega duha, spoznavali njih dobre in slabše strani ter velikega duha klasične umetnosti izražali tudi v naših domačih, zlasti cerkvenih umotvorih.

Milotinke.

Posvečene prijateljici A. T. Š.

I.

Ne vem, zakaj so šli pred mano
spomini mojih mladih dni . . .
Srcé, zakaj si jim verjelo,
ko ob spominih sreče ni?

Ne vem, zakaj so zaostali
vsi moji upi za menoj,
zakaj življenja tihe sreče
srcé imelo ni s seboj?

Spomini moji, vam slediti
ne morem več in več ne smem!
A vam, srcá presladki upi,
naj v naročilo to povem:

Hodite le zdaj vi pred mano,
da mōrda kdaj vas dohitim,
ko na življenja novi poti
pokojno srečo zasledim!

II.

Te mlade, te zelene upe
srcé s seboj, poneslo boš
in na življenja novi poti,
boš našlo trnja, našlo rož . . .

Različne so življenja steze,
do raznih ciljev vodijo —,
in potniki vsi zasopljeni
za slepo srečo blodijo.

A tu na svetu sreče steze
povsod, povsod se križajo:
le onkraj groba k lepšim ciljem
vse v eno pot se zblížajo . . .

Ljudmila.